

VOLAVERUNT

Al principi, ningú no sabia què era el Volaverunt.

Actualment és difícil imaginar-se com hauria estat el món sense aquest fenomen, però la veritat és que fa menys de cinquanta anys que es té constància de la seva existència.

En realitat, al principi l'únic que hi va haver va ser una filmació, que es va emetre simultàniament a totes les cadenes de tots els països del món el 13 de maig del 2009... la data del primer Volaverunt.

Viquipèdia.org, any 2067

El matí del 13 de maig del 2009 no s'hauria distingit de qualsevol altre matí de dissabte, tot i que estava destinat a quedar registrat per sempre en la història.

Les famílies de tot Europa s'aixecaven, com sempre, preparades per viure la rutina d'un dissabte més. La gent es despertava mandrosament als seus llits, preparava l'esmorzar i s'asseia a mirar la televisió mentre es prenia un cafè.

A Amèrica eren les vuit del vespre; la gent sopava després d'un dissabte de repòs i tranquil·litat... i també miraven la televisió.

I, exactament a les dotze del migdia segons el meridià de Greenwich, tots els televisors i canals del món van emetre, simultàniament, la mateixa estranya i inexplicable

escena: dos peus, enfundats en dues botes blanques, que caminaven amb pas ferm per un terreny rocós.

Les persones d'arreu del món, a casa seva, es van mirar estranyades i indignades, i els nens van començar a demanar a crits que els tornessin a posar els dibuixos.

Tot i això, als televisors les botes seguien caminant, inexorables.

Al cap d'uns moments, l'escena va canviar lleugerament d'angle, i aquells que, intrigats, seguien mirant la televisió, van descobrir centenars de botes que caminaven darrere de les primeres.

La càmera va començar a ascendir lentament, allunyant-se, fins que va revelar unes cinc-centes persones vestides completament de blanc. Anaven en grups, fileres i fileres, i davant de totes elles caminava un sol home.

Es trobaven en un gran descampat, i avançaven a pas regular cap a un enorme penya-segat que s'estenia davant seu (i que alguns experts, veient-lo des de casa seva, van saber identificar com la gorja del riu Blyde, a Sud-àfrica).

De cop i volta, l'home que anava al davant es va parar en sec, i totes les persones que anaven darrere seu el van imitar immediatament.

Mentrestant, arreu del món, les línies de telèfon es col·lapsaven: milers de persones trucaven als seus coneguts per preguntar què era allò que sortia a la tele, i per què apareixia en tots els canals... però l'únic que els quedava clar era que tothom estava igual de confós.

I, mentrestant, a la televisió, la càmera va enfocar uns instants l'home que encapçalava aquella estranya formació: un home qualsevol, també vestit de blanc, sense cap tret particular que el fes destacar entre els altres... excep-

te els seus ulls, d'un intens color blau, que miraven inquiets aquella multitud vestida de blanc que el seguia.

En contrast amb les mirades dels seus seguidors, que estaven plenes de ferma resolució, la d'aquell home reflectia inseguretat... potser fins i tot temor?

I de cop, sense previ avís, aquell home es va girar d'esquena a la gent que el seguia i va començar a córrer a tota velocitat en direcció al precipici, i automàticament les cinc-cents persones, sense excepció, van començar a córrer amb ell.

La gent de tot el món va deixar de parlar per telèfon per contemplar, amb la boca oberta, l'espectacle que tenia lloc a les pantalles dels seus televisors. Un espectacle esgarrifós però bell al mateix temps: sense deixar de córrer cap al penya-segat, aquelles persones vestides de blanc s'estaven disposant en una estranya formació, similar en certa manera a la forma d'un ocell.

I tal com molta gent ja començava a endevinar, l'home que encapçalava la formació va arribar a la vora del precipici... i va saltar. I darrere seu, totes i cada una de les persones van saltar amb ell, mantenint encara aquella estranya formació d'ocell.

Aguantant la respiració, nens i adults de tot el món van veure com aquelles misterioses figures de blanc s'agafaven de les mans a l'aire, en ple salt, mentre s'acostaven perillosament al fons del precipici. I llavors l'últim home va saltar al buit, i es va unir a aquella increïble però mortal formació aèria... i va tenir lloc un canvi incompreensible.

No va ser un canvi dràstic; va ser delicat, tan subtil com quan mires un d'aquells retrats formats per desenes d'imatges diferents i, de cop, t'adones que totes

juntes, mirades des de lluny, formen la cara d'un personatge famós.

D'alguna manera, inexplicablement, la gent que els mirava per la televisió va comprendre que allò que queia pel precipici ja no eren cinc-centes persones: era un ocell enorme, complex, però simple i perfecte a la vegada. I quan ja es trobava a uns cinquanta metres de terra, aquell ocell (o potser aquelles cinc-centes persones) va moure les ales lentament, gràcilment... i es va elevar, planant suau-ment per damunt de la gorja del riu Blyde, desafiant tot el que el món havia cregut impossible fins aquell moment.

La gent va continuar contemplant la televisió, atònita, fins i tot quan l'ocell es va convertir en un simple punt en l'horitzó.

La humanitat acabava de presenciar el primer Volaverunt de la història.

És difícil discernir amb exactitud qui va inventar el nom Volaverunt, encara que és fàcil suposar la seva connexió amb el verb llatí volarunt, «ells van volar».

Sigui quin sigui l'origen, aquest va ser el nom que es va acabar establint globalment unes setmanes després del 13 de maig del 2009.

Com a conseqüència de la primera aparició mundial, nombrosos governs es van posar a treballar per localitzar i investigar aquella filmació que havia trastornat el món. Com era possible que uns desconeguts s'haguessin apoderat, durant vint minuts, de totes les emissions de televisió de la Terra? Quines intencions tenia aquella misteriosa organització d'homes i dones vestits de blanc?

Viquipèdia.org, any 2067